

Sním o tom, ze jednou natočím western

S Ondřejem Kepkou o seriálu Arabela, o herecké profesi i o práci režiséra hraných i dokumentárních filmů

Ondřej Kepka účinkoval v televizi dřív, než začal chodit do školy. Herectví i dabing byly nedílnou součástí celého jeho dětství. Nejznámější rolí v tomto období byl Honzík v první sérii seriálu Arabela. V roce 1992 absolvoval obor herectví na Divadelní fakultě AMU a o další čtyři roky později dokončil na FAMU studium televizní a filmové režie. Od té doby se oběma svým hlavním profesím - herectví i režii - naplno věnuje.

O vašich dnešních profesích nepochybně rozhodlo především rodinné zázemí...

• Je to samozřejmě tak. Jakmile je v rodině kumštýř, vždy to výrazně poznamená celé jeho okolí. Navíc i můj otec, který učí matematiku, a má tedy povolání hodně „neumělecké“, je původně muzikant. Hrál skvěle na trubku, o kumšt se zajímá dosud, řízením osudu však hudbu jako profesi nakonec nedělal.

Znamená to tedy, že rodiče, hlavně maminka, vás do herectví „vmanipulovali“? Mohly by o tom svědčit ty dětské role...

• Ani máma, ani otec, ba ani strýc Jaroslav se o nic takového nesnažili, neprosazovali mě. Nevodili mě na žádné konkurzy či natáčení. Na druhou stranu je pravda, že

• Dobře ne, mám to už trochu zastřené. Ale vím, že jsem byl tím prostředím vyloučen fascinován. Úplně přesně si dodnes vybavuji všechny pachy, nebo spíš vůně (pro mne jsou vůně velmi důležité) studia, v němž se natáčelo. A pak - dostal jsem tenkrát od paní Vlasty Fabiánové, která v tom hrála titulní roli, plyšového tučňáka, kterého mi ovšem vzápětí někdo ukradl. Pan režisér Bělka mi pak koupil jiného, který vypadal úplně stejně. A toho mám do dneška.

Styděl jste se při natáčení?

• Myslím, že ne. Všechno mi připadalo docela přirozené, samozřejmě, ale v žádném případě jsem se neproducíroval. Máma ovšem byla nervózní. Pomohlo mi, že jsem tehdy, ač ještě předškolní, uměl docela obstojně číst, takže text jsem si dokázal sám přelouskat. Navíc se máma se mnou hodně připravovala doma. Také se několik týdnů jenom zkoušelo. Takže vlastní natáčení ve studiu už bylo docela jednoduché. Tenkrát se souvisle natočilo třeba i deset minut najednou.

Je pro herce a pro umělce vůbec výhoda, nebo nevýhoda být po rodičích tzv. z branže?

• To je téma, které by stálo za velkou diplomovou práci. Podobně jako třeba přerod herce z dětských do „dospělých“ rolí. Já jsem zažil obojí, tak o tom něco vím. Ze pocházím z herecké rodiny, mělo pro mě jak velké výhody, tak velké nevýhody. Je-li tako-

jsem tam byl synem Stely Zázvorkové a Vladimíra Menšíka. Báječná byla i spolupráce s režisérem Václavem Vorlíčkem a mnoha dalšími lidmi. Na druhou Arabelu vzpomínám také rád, i když já i Hanka Ševčíková, představitelka dospělé Mařenky, jsme byli o něco starší než postavy, které jsme hráli. Zážitkem také tenkrát na počátku devadesátých let bylo natáčení na Mallorce, která byla onou pohádkovou Pultanelou. Já jsem byl tehdy student DAMU. A právě když natáčení končilo, dozvěděl jsem se, že jsem byl přijat na režii na FAMU.

Proč jste vlastně ne zůstal pouze u herecké profese? A čím se cítíte být více - hercem, nebo režisérem?

• Ne že bych si herectví a absolutoria na DAMU nevážil, naopak. Navíc to pro mne nebylo, zvláště v jednom období, zrovna lehké. Ale studovat režii na FAMU byla také moje velká ctižádost. Já už jsem to tak cítil tenkrát a ještě intenzivněji to prožívám teď, že k uspokojení z tvůrčí práce a také k vyrovnaní jakéhosi vnitřního pnutí potřebuji dělat obojí. Snad je to i tím, že jsem narozen ve znamení Vah. Hraním se od-poutávám, odpočívám si od režirování a zase naopak. Zároveň je pro mě jedno inspi- rací pro to druhé a vždy se s větší chutí vrhám do další práce. Ty profese se ve mně prolínají a doplňují. Považuji se prostě za herce i režiséra současně.

Nedostáváte se v souvislosti se svou „multiprofesností“ do problémů nebo složitých situací? Myslím tím nejen časovou náročnost, ale třeba také možnou revnivost ze strany kolegů?

• Pokud jde o čas, dá se to skloubit opravdu dobře. To druhé je složitější. Někdy mi opravdu připadá, že pocítuji určitou nedůvěřivost - a že ta

moje „multiprofesnost“, jak říkáte, má i svůj rub. Občas mě divadelníci opravdu považují, nebo by chtěli považovat, za filmaře, a filmaři zase za divadelníka.

Vaše tvůrčí rozpětí ovšem zase není tak úplně neobvyklé...

• Nechci se přirovnávat ke starším, zkušenějším a samozřejmě také uznávanějším hercům a zároveň režisérům. Jen bych chtěl některé, ty nejvýznamnější jmenovat: Jan Kačer, Jiří Menzel, Vít Olmer, Milan Steindler, v poslední

byla například Dana Medřická, se kterou jsem hrál v televizních inscenacích

staré české filmy s Vlastou Burianem, Hugo Haasem, Jaroslavem Marvanem, Jindřichem Plachtou?

• Dívám se na ně rád, s úctou, a říkám si, jak se tenkrát velmi jednoduše točily na tu dobu velmi kvalitní věci. K mým nejoblíbenějším však tyto filmy nepatří. Z herců, které jste jmenoval, mám nejraději Jaroslava Marvana.

Jaké filmy tedy máte nejraději?

• Italské a francouzské. Zbožňuji Felliniho, Vittoria de Sica jako herce i režiséra, Damiana Damianiho, zvláště jeho filmy s Francem Nerem. Rád mám také westerny a tím pravým, opravdovým westernem pro mne je takzvaný antiwestern, jako jsou Nesmířitelní Clint Eastwooda. Mám slabost pro filmy Sergia Leoneho, o kterých jsem

psal dokonce bakalářskou práci. Jeho komerčně úspěšný film Tenkrát na západě je podle mne dokonalou učebnicí režijního řemesla. Bude to možná znít trochu divně a nereálně, ale sním o tom, že i já jednou natočím dobrý western.

Ve svých pětadvaceti letech ještě jste, i díky stále dosud živé éře svých dětských rolí, považován za mladého umělce. Cítíte se tak?

• Rozhodně se necítím starý. Ale jako herec si uvědomuji, že už nemohu počítat s rolemi kdovíjakých mladíků. A že už by mělo přijít období spíše „charakterních“ postav. Jako režisér si myslím, že jsem stále docela mladý a že to snad ještě chvíli vydrží. Že v tomto oboru pořád mohu i leccos zkoušet a těšit se na nové, dosud nepoznané příležitosti. A snít. Třeba právě o tom westernu.

PETR FELDSTEIN

FOTO ROBERT NOVÁK

době ale také Boris Rösner či Václav Postránecký.

Jako režisér přece jen asi více tíhnete k hraným věcem. Přesto se hodně věnujete i dokumentům.

• I tato práce mě ohromně baví. Určitě ale nejsem typ investigativního dokumentaristy. Nemohl bych dost dobře točit taková témata, jako jsou drogy, bezdomovci, Československo... Přesněji řečeno, asi bych to zvládl, ale necítil bych se v takovém prostředí svůj. Dokumenty však dělám rád a s chutí beru do ruky i kameru. K režii jsem se vlastně dostal právě přes kameru.

S tím zřejmě souvisí i vaše další, i když asi nejméně známá profese - fotořadování...

• V tom se považuji spíše za „vzdělaného laika“. Přesto, že mi v roce 1999 vyšla fotografická kniha Kumštýři na vodě.

U herecké profese jste téměř tři desítky let. Jistě jste za tu dobu blíž poznal řadu divadelních i filmových osobností...

• Některé z nich bohužel už nežijí. O paní Vlastě Fabiánové jsem se zmínil. Pak to

Maska a Všichni za jednoho. Měl jsem tu čest jí být partnerem ve velkých rolích. Vzpomínám na velkého mámina kamaráda Vladimíra Menšíka, který byl i naším sousedem na chalupě, na Oldřicha Veleny, Marii Rosůlkovou, Ladislava Peška, Bohouška Záhorského nebo na Vlastimila Brodského, jenž hrál v mém absolventském filmu Dívka se zázračnou pamětí. ČT uvedla v prosinci tuto inscenaci v repríze. Dále musím jmenovat alespoň Ludka Munzara, Jaroslava Satoranského, Janu Preissovou, režiséra Václava Vorlíčka, kameramana Emila Sirotku, rozhlasové režiséry Karla Weinlicha, Jana Bergera, Alenu Adamcovou. Dabingovou královnu Blanku Novákovou nebo v mém dětství začínajícího režiséra Zdeňka Štěpána.

Jaký vztah máte ke svým hodně dávným hereckým či režisérským předchůdcům? Těší vás třeba dívat se na tzv.

PRVNÍ TELEVIZNÍ ROLE -inscenace Tetinka

jsem se odmalička motal v divadelním zákulisí. Maminka měla jen velmi krátkou mateřskou dovolenou a já jsem byl buď s babičkou, máma za mnou jezdila o pauzách domů - nebo jsem byl s mámou na zkoušce, případně na představení. Ale k těm dětským rolím jsem přišel bez jejího přičinění. To se tehdy, v roce 1975, v televizi připravovala inscenace Tetinka. Manželskou dvojici, která má šestiletého syna, tam hráli moje máma a Jaroslav Satoranský. Režisér Jiří Bělka si s obsazením té dětské role dlouho lámal hlavu a Zdeněk Řehoř a Jaroslav Satoranský mu tenkrát řekli: „Gábina má přesně tak starého kluka...“ Máma mě tedy přivedla a Bělka si mě vybral.

Pamatujete si to dobře?

vý rodič aktivní, máte velice usnadněnou cestu k nejlepšímu kontaktům. Proti tomu má i hodně talentovaný kluk třeba z venkova těžší pozici. Na druhou stranu je na vás pohlíženo -jak zasvěcenými, tak veřejností - přece jen s určitou nedůvěrou. Jako na jakési protekční dítě.

Jistě už se dávno necítíte být malým Honzíkem z první Arabely, ani velkým Honzou z té druhé. Jak ale na obě Arabely vzpomínáte?

• Když se začala natáčet první Arabela, bylo mi devět. Když natáčení skončilo, deset a půl. Přesto jsem si dobře uvědomoval, že seriál lidé vnímají jako ohromnou událost, téměř národní fenomén. Takže, dá-li se to tak říci, první Arabela byla „víc“. Pro mě bylo mimojiné úžasné, že

Ondřej Kepka

> herec, režisér, scenárista, a také fotograf

• Jeho akční rádius zabírá tvorbu televizní, rozhlasovou, filmovou i divadelní. Jako televizní režisér se navíc věnuje pořadům uměleckým i dokumentárním. Zkusil si i reklamu, známé jsou jeho spoty pro Linku bezpečí.

• Z hrané tvorby režíroval mj. televizní filmy Spirála nenávisti, Stará láska nerezaví, Smetanový svět a naposledy pohádku Zakletá třináctka, kterou Česká televize vysílala na Silvestra. Z dokumentů jsou to například Cesta ke slunci, Občejný život či dva díly z cyklu Předčasná úmrtí: Byla jsem na světě (Olga Scheinpflugová) a Sobí ráno (Emil Sirotek).

• Matkou Ondřeje Kepky je herečka Gabriela Vránová, otcem středoškolský učitel Jiří Kepka, bratr herce Divadla na Vinohradech Jaroslava Kepky.

DAGMAR HAIKOVÁ